

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια)

ΚΣ'

Ἰδοὺ ἡ περίληψις τῶν ἀνακρίσεων τούτων.

Πέτρος Δαρνές, 19 ἐτῶν, ὑπηρετής καφενεῖου. Νομίζει νὰ ἐνθυμηται, ὅτι τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην ἐκλείσαν βραδύτερον τοῦ συνήθους. Ἦτο τοῦλάχιστον μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτε ὁ τελευταῖος πελάτης ἐξῆλθεν.

Ἐρ. — Τὸν τελευταῖον αὐτὸν πελάτην τὸν παρετήρησες ;

Ἀπ. — "Ὁχι, κύριε.

Ἐρ. — Δὲν δύνασαι νὰ εἴπῃς ἂν ἦτο νέος ἢ γέρον ;

Ἀπ. — "Ὁχι· δὲν ἦτο κἀνείς εἰς τὸ διαμέρισμά μου.

Ἐρ. — Τί ἐννοεῖς εἰς τὸ διαμέρισμά σου ;

Ἀπ. — Δηλαδή ἐγὼ σερβίρω αὐτὸ τὸ μέρος (ὁ μάρτυς δεικνύει τὰς τραπέζας, αἵτινες εἶνε πρὸς τὰ δεξιά τῆς αἰθούσης), ὁ ἄλλος ὑπηρετής σερβίρει τὸ ἄλλο μέρος θαρρῶ πῶς. . . ναι, τὴν νύκτα ἐκείνην ἔνας μόνον ἦταν ἐκεῖ (δεικνύει μίαν τράπεζαν πρὸς τ' ἀριστερὰ) κρατοῦσε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια καὶ ἐδιαβάζε μὲ ἐφημερίδα... τότε, ἐπειδὴ ἦταν ἀργὰ καὶ ἡ ἀστυνομία μποροῦσε νὰ μᾶς τσακώσῃ, εἶπα εἰς τὸν σύντροφόν μου νὰ τοῦ εἰπῇ νὰ φύγῃ, καὶ τὸ ἔκαμε.

Ἐρ. — Καὶ τὸν πελάτην αὐτὸν δὲν τὸν παρετήρησες καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ;

Ἀπ. — "Ὁχι, κύριε, φαίνεται ὅτι εἶχα γυρισμένη τὴν ράχι μου. Καὶ ἔπειτα, καταλαβαίνετε, ἂν πρέπει νὰ κυττάζωμε ὅλους ποῦ μ'παίνουν καὶ βγαίνουν...

Ἐργάσιος Πράτ, 24 ἐτῶν, ὑπηρετής. Ὁ μάρτυς οὗτος φαίνεται στενοχωρημένος. Δὲν ἐνθυμεῖται ἀπολύτως τίποτε, οὔτε ποῖαν ὥραν ἐκλείσαν, οὔτε τὸν πελάτην, τὸν ὁποῖον ὁ ἄλλος ὑπηρετής τῷ ἔδειξε καὶ τὸν ὁποῖον αὐτὸς τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ παρατηρήσῃ. Εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, αἵτινες τῷ ἀπευθύνονται ὁ μάρτυς ἀρκεῖται ν' ἀπαντᾷ : «πιθανόν... δὲν λέγω ὄχι...»

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ ἄμαξα, ἥτις ἔφερε τὸν Λαυρέντιον ὑπὸ φύλαξιν δύο κλητῆρων, ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ καφενεῖου· ὁ κύριος Θουριε διέταξε νὰ εἰσαγάγῃσι τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Λαυρέντιος ἔδειξεν, ἀνευ ἐνδοιασμοῦ, μεταξὺ τῶν τραπέζων τῆς ἀριστερᾶς σειρᾶς ἐκείνην, πρὸ τῆς ὁποίας εἶχε καθήσει καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἀκριβῶς ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὑποδείξει ὁ Πέτρος Δαρνές.

Αἱ ἀντιπαραστάσεις ἤρξαντο. Οὔτε ὁ

ὑπηρετής, οὔτε ὁ κύριος Ἐβλὲν οὔτε ἡ σύζυγός του, ἥτις πρὸ μικροῦ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἰθούσαν, ἀνεγνώρισαν τὸν κατηγορούμενον ὡς θαμῶνα τοῦ καφενεῖου.

Οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἦν ὁ βραδύνας πελάτης. Ὁ Δαλισιε ἐρωτήθη ἐπίσης ποῖος ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τὸν εἶχε προσκαλέσει ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξήτασε τοὺς δύο ὑπηρετάς μετὰ προσοχῆς καὶ μετὰ τινὰ δισταγμὸν ἔδειξε τὸν νεώτερον, τὸν Δαρνές.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔλαβε τὸν λόγον :

— Ὑπῆρχέ τις, εἶπεν, εἰς τὸ γραφεῖον ἐκεῖ, σχεδὸν ἀπέναντι... παρετήρησατε ;

— Μάλιστα, ἦτο μία κυρία...

— Νέα ἢ ἡλικιωμένη ;

— Ἡλικιωμένη.

Ὁ κύριος Θουριε ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως.

Βεβαίως ἡ παγὶς εἶχε στηθῇ ἐπιτηδείως. Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ καφεπώλου εἶχε πρὸ ὀλίγου εἰσέλθει, ὑποδεικνύουσα τίς ἦτο ἡ κυρία τοῦ καταστήματος, ἡ θέσις τῆς φυσικῶς ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον. τὴν ἡμέραν τῆς 9ῆς μόνον ἀπουσίασεν, ἀντικατασταθεῖσα ὑπὸ ἄλλης.

Πῶς ὁ Λαυρέντιος δὲν ἔδειξεν αὐτήν ; Εἶχε λοιπὸν πράγματι εἰσέλθει εἰς τὸ καφενεῖον τὴν ἐσπέραν τῆς 9ῆς ὡς ἰσχυρίζετο, ἢ τοῦναντίον εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν παγίδα καὶ εἶπε τὸ ἀντίθετον ἐκείνου, ὅπερ ἤθελον νὰ δηλώσῃ ; ...

— Λέγετε ὅτι ἦτο ἡλικιωμένη ; ἐπανελάθεν ὁ κύριος Θουριε προσποιούμενος εἰρωνικὸν μειδίαμα.

— Ναι... ἐννοῶ σαράντα ἕως σαράντα πέντε ἐτῶν.

— Διάβολε ! αὐτὸ δὲν εἶνε κολακευτικὸν διὰ τὴν κυρίαν, εἶπεν ὁ κύριος Θουριε δεικνύων τὴν κυρίαν Ἐβλὲν.

Καὶ συγχρόνως διὰ τοῦ βλέμματος ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τοὺς παρισταμένους. Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐδίστασε.

— Δὲν ἦτο ἡ κυρία εἰς τὸ γραφεῖον, εἶπεν, εἶμαι βεβαιώτατος.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ κυρία Σωρὲν εἰσῆλθεν. Εἶχε περίπου τὴν ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου ὑποδειχθεῖσαν ἡλικίαν, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι αὕτη πιθανῶς ἦτο ἡ πρὸ τοῦ γραφείου καθημένη.

Ἡ κυρία Σωρὲν ἠρωτήθη καὶ αὕτη.

Ἐνθυμεῖτο ὅτι πελάτης τις εἶχε βραδύνει· ἀλλ' ἦτο ἐσκυμμένος καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ, οὔτε νὰ παρατηρήσῃ τὰ χαρακτηριστικά του· μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξῆλθε, χωρὶς οὔτε νὰ προσέξῃ, ἐνησχολημένη οὕσα εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἡμέρας.

Ἐν τούτοις οὗτος ἐφαίνετο καταβάλλων βιαίαν προσπάθειαν ὅπως συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του καὶ ἀναφέρῃ περιστάσιν τινὰς, ἥτις νὰ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων τοῦ καφενεῖου.

Αἰφνὴς ἔφερε ζωηρῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— "Α! τέλος πάντων, ἀνέκραξε· μάλιστα, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἐλησμόνησεν ὁ ὑπηρετής...

— Τί τρέχει λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριε.

— Ἰδοὺ· ὅτε μοὶ ἀνήγγειλαν ὅτι θὰ κλείσουν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμην, ἔλαβα ἐν δεκαφραγκῶν, τὸ ὁποῖον ἔθεσα ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ ὑπηρετής τὸ ἔλαβε διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν κυρίαν καὶ τοῦ ἔπεσε, ἠναγκάσθη δὲ νὰ τὸ ζητήσῃ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν.

Τοῦτο ἀπέβλεπεν ἰδίως τὸν Πράτ.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν περίστασιν αὐτήν ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριε τὸν ὑπηρετήν.

— "Ὁχι... κύριε, εἶπεν οὗτος μετὰ τινος δισταγμοῦ.

Ὁ Λαυρέντιος κατεβίβασε περίλυπος τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἰσθε εὐτυχὴς εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, τῷ παρετήρησεν ὁ ἀνακριτής.

— Ἐν τούτοις, κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, καταλαμβάνετε ὅτι λεπτομέρειαι τόσον ἀκριβεῖς δὲν ἐφευρίσκονται.

— Τὰ πάντα ἐφευρίσκονται, εἶπε ψυχρῶς ὁ κύριος Θουριε.

Ὑπελείπετο νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ δύο θαμῶνες, οἵτινες εὐρέθησαν παρὰ τὸν Λαυρέντιον, καὶ οἵτινες πιθανόν θὰ τὸν παρετήρησαν· ὁ Λαυρέντιος ὑπεδείκνυε δύο καθημένους πρὸς τὰ δεξιά του, οἵτινες συνδιελέγοντο περὶ τοῦ χρηματιστηρίου.

— "Α! ναι, ὁ κύριος Μεγρινιὸν καὶ ὁ κύριος Δεκὸρς, εἶπεν ὁ καταστηματοάρχης.

Οἱ κύριοι οὗτοι ἦσαν ὄντως τακτικοὶ θαμῶνες, καὶ ἀχώριστοι· εἰσῆλθον δὲ εἰς τὸ καφενεῖον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Θουριε διέταξε τὴν ἐμφάνισιν των.

Ὁ Δεκὸρς οὐδὲν ἀπολύτως ἐνθυμεῖται.

Ἀναμφιβόλως ἐκάθητο, καθὼς πάντοτε, μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην, διότι οὐδέποτε ἐκάθητο ἄλλωχοῦ, ἀλλὰ δὲν προσεῖχε περίξ αὐτοῦ, ἀφηρημένος ὡς ἦτο ἐκ τινος θεωρίας, ἣν τῷ ἀνέθεσεν ὁ σύντροφός του, ἐπὶ τινος πιθανῆς διακυμάνσεως τῶν ἐθνικῶν δανείων.

Ὁ Μεγρινιὸν τ' αὐτὰ περίπου κατέθηκεν.

Ὁ κύριος Θουριε στραφείς πρὸς τὸν Λαυρέντιον :

— Ἀποκαλεῖτε τοῦτο ἄλλοθι, εἶπε περιφρονητικῶς.

Ὁ Λαυρέντιος ἀπήντησεν εὐτόλμως εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ ἀνακριτοῦ :

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν, εἶνε ἄλλοθι καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπεδείχθη ἀρκούντως.

Καὶ πιστὸς εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαρτερήσῃ καὶ ἐρρωμένως ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς κατηγορίας, ἤρξατο ἀναπολῶν καὶ ὑποδεικνύων πᾶν ὅ,τι εἰς τὰς τελευταίας μαρτυρίας ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Θουριε τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ, ἅμα δὲ ἐτελείωσε διέταξε ψυχρῶς νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸ δεσμωτήριον.

ΚΖ'

Ἀναμφιβόλως ἡ ἐν τῷ καφενεῖῳ τῆς Αἴλης διαμονὴ δὲν εἶχεν ἀποδειχθῇ, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἀπίθανος, ἔπρεπε δὲ νὰ προδῶσι τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ὁ ἔνοχος

θὰ κατάρθου βραδύτερον νὰ τὴν ἀποδείξῃ.

Ἐὰν λοιπὸν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τοῦ καφενείου ἐκεῖνου τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἡδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Βατινιόλ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ εἰς τὰς δύο παρὰ πέντε; Τὸ ὑπὲρ τὰ τέσσαρα χιλιόμετρα διάστημα αὐτὸ νὰ διανύσῃ εἰς τεσσαράκοντα λεπτά (διότι ἔπρεπε νὰ ἀφαιρηθῇ ἓν τέταρτον περὶ τοῦ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος) δὲν ἦτο ἄρα γε ὑπερβολικόν;

Ὁ Μούλ, ὅστις εἶχεν ἀφικθῇ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαυρεντίου καὶ εἰς δὲν ὁ κύριος Θουριὲ ὑπέβαλλε τὸ ζήτημα τοῦτο, ἰσχυρίζετο ὅτι τοῦτο ἦτο λίαν δυνατὸν καὶ προσηνέχθη ὁ ἴδιος, καίτοι δὲν εἶχε τὴν εὐκίνησιάν καὶ τὴν δύναμιν νέου, νὰ προβῇ εἰς τὸ πείραμα. Ἡ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτή.

Δέκα ὥραι ἐσήμανον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ὁ Μούλ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ καφενείου τῆς Λίλης χωρὶς νὰ τρέχῃ, ἀλλ' ἐσπευσμένως ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν, ἠκολούθησε τὰς ὁδοὺς ἀγίου Νικολάου, τῆς Ἀψίδος καὶ τοῦ Βράχου, διῆλθε τὴν λεωφόρον τῶν Κήπων, τὴν ὁδὸν τῶν Παρισίων καὶ ἔφθασε τέλος εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Σταφάνων.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἠκολούθουν ἐφ' ἀμάξης.

Πόσος ἐχρειάσθη χρόνος εἰς τὸν δολοφόνον διὰ τὸ κακούργημα; Πᾶσα ὑπόθεσις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου θὰ ἦτο αὐθαίρετος· ἔπρεπε ὅπως ἡ ἀπόπειρα, εἰς τὴν παρεδίδοντο, ἦνε ἡ ἀκριδὴς καὶ πλήρης ἐπανάληψις τῶν συμβάντων κατὰ τὴν νόκτα τῆς 9^{ης} πρὸς τὴν 10^{ην}.

Ὁ Μούλ ἀνερχιχθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου, πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρᾶς κιγκλιδωτῆς θύρας, διῆλθε τὸν κήπον, ἤνοιξε τὰς κιγκλίδας τοῦ μαγειρείου, τῇ βοηθείᾳ κυρτῆς ράβδου, τὴν ὁποίαν διωλίσθησε, μετὰ ταῦτα ἀνερχιχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν, ἣν ἤρξατο διατρέχων· αἱ πιθαναὶ πορεῖαι τοῦ δολοφόνου, αἰῆρευναι, οἱ δισταγμοὶ τοῦ, τὰ πάντα, παρατηρήθησαν μετὰ λεπτομεροῦς ἀκριβείας.

Δέκα τρία λεπτά καὶ τινα δευτέρα παρήλθον.

Τέλος ὁ Μούλ ἐξῆλθεν ὡς εἶχεν εἰσελθεῖ διὰ τοῦ κήπου, ἐπανῆλθε διὰ τῶν αὐτῶν ὁδῶν καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἀριθ. 21.

— Τί ὥρα εἶνε; ἠρώτησε στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν ὑπαστυνόμον, οἵτινες ἀφικνοῦντο συγχρόνως.

— Δέκα ὥραι καὶ πενήντα τρία, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος παρατηρήσας τὸ ὥρολόγιόν του.

Ἄλλ' εἶχε σπεύσει τὸ βῆμα εἰς τρόπον ἀσυνήθην, ἥσθμαινε καὶ ἦν καθίδρως. Ὁ δὲ θυρωρὸς καὶ ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Λαυρεντίου εἶπον ὅτι οὗτος ἐπανελθὼν εἶχε τὸ σύννηθες αὐτῷ ὕψος, καὶ ὅτι οὐδὲν εἶχον παρατηρήσει εἰς αὐτὸν ἴχνος ταραχῆς ἢ καμιάτου.

— Ὅθ' ἔλαβεν ἰσως ἀμαξάν, τοῦλάχιστον ὅπως ἐπιστρέψῃ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

Τοιαύτη ἦν ἡ γνώμη καὶ τῶν δύο ἄλλων· ἦδη ὁ ὑπαστυνόμος εἶχε προκαλέσει εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἀνάκρισιν τῶν ἀμαξηλατῶν. Ἡ ἀνάκρισις αὕτη πολλὰς διαρκέσασα ἡμέρας οὐδεμίαν νέαν ἀνακάλυψιν παρέσχεν εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς, καὶ ταύτης θὰ ὑποδείξωμεν τὰς κυριώτερας φάσεις.

Ἡ Πουλχερία ὑπέστη σύντομον ἀνάκρισιν ἀπλὴν πρὸς τήρησιν τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου· ἀπεκρίθη ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς παρρησίας ὡς ἐνώπιον τοῦ Μούλ. Ὁ κύριος Θουριὲ τὴν ἀπέπεμψεν ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐπιμείνῃ ἀποφασιστικώτερον βραδύτερον.

Τὸ ἑσπέρas τῆς 12, αἱ ἐκ τῆς Μαριέττας εἰδήσεις ἦσαν καλλίτεραι· εἶχεν εὐτυχῶς παρῆλθει ἡ κρίσις, ἣν ὁ ἱατρὸς ἐφοβέτο, ἐνέπνεεν ὀλιγωτέρας ἀνησυχίας, δὲν ἦτο ὅμως ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου Θουριὲ δοθεῖσαν ἐντολήν, ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἦτο ἀδιακόπως παρ' αὐτῇ, μετὰ τῆς ἐντολῆς νὰ συλλέξῃ πᾶσαν λέξιν, ἥτις ἤθελε τῇ διαφύγῃ κατὰ τὸ παραλήρημα, καὶ εἰδοποιήσῃ εἴτε τὸν ἀνακριτὴν εἴτε ἓνα τῶν ὑπαστυνόμων, ἀμα ὡς ὑπῆρχεν ἐλπίς τις ἐπωφελοῦς ἐξετάσεως. Ἦτο ἡ ἀναμφισβήτητος ἀποδείξις καὶ ταύτην ἀνυπομόνως ἀνέμενεν ὁ κύριος Θουριὲ. Ἡ Μαριέττα εἶχε βεβαίως ἀναγνωρίσει τὸν δολοφόνον· ἀλλ' ἂν ἀπέθνησκε πρὶν ἢ συνελθῇ εἰς αὐτήν; «Ὅθεν δὲν ἔπρεπε, μέχρῃ οὐ θὰ ἡδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ παραμελησῶσιν οὐδὲν μέσον πληροφορίας.

Ἡ ἀστυνομία ἐξηκολούθει ἀκάματος τὰς ἐρεῦνας τῆς.

Ὁ Μούλ εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Εἶχεν ἐκ νέου ἐρευνήσει τὸ ὑπερῶν τῆς Πουλχερίας καὶ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ καταστήματος χωρὶς οὐδὲν ν' ἀνακαλύψῃ.

Δὲν ἀπησχόλει αὐτὸν μόνον τὸ ὄπλον, ὅπερ εἶχε χρησιμεύσει διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἀκόμη αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων, αἱ ἀφαιρηθεῖσαι παρὰ τῆς κυρίας Δαλισιέ. Τί εἶχε γείνει τὸ ποσὸν τοῦτο; Ποῦ ὁ Λαυρέντιος τὸ ἀπέθεσεν;... Ἴσως εἰς τὴν κατοικίαν του, εἰς τινα κρύπτειν παρασκευασθεῖσαν ἐκ τῶν προτέρων.

Τὴν 13^{ην} ὁ Μούλ ἀπὸ πρωίας ἦτο εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Λαυρεντίου, ἐξετάζων τοὺς τοίχους, ἀνατρέπων τὰ ἐπιπλα, σχίζων τὰ προσκεφάλαια. Ἄλλ' εἰς μάτην.

Μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ καὶ ἐνῆργησεν ἀναλόγους ἐρεῦνας, ἐνῶ συγχρόνως τῇ ἐντολῇ τοῦ ἀνεσκάπτετο καὶ ἐξερευνεῖτο ὁ κήπος. Διατί τάχα ὁ Λαυρέντιος νὰ μὴ ἀπέκρυψε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων ἐν τῷ κήπῳ, βέβαιος ὢν νὰ τὰς ἐπανεῦρῃ ἡμέραν τινά;

Τέλος, ἦν πιθανὸν ὅτι τὸ κλαπὲν ποσὸν εἶχε κατατεθῇ εἰς φίλον τινά ἢ εἰς ἐντιμὸν τινα οἶκον ὑπὸ ψευδώνυμον· ἐρευναι διετάχθησαν ὅπως ἐξακριβώσωσι τοῦτο.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδὲν ἡμέλει ἡ δικαιοσύνη, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Τὴν πρωίαν τῆς 13 σημειώσις τις ἔφειρεν ἐν κεφαλῇ τὰ ἐξῆς: «Φραγκίσκος Οὐσδάλ ἐπιλεγόμενος Σκόροδορ, εἰκοσι ἐτῶν, γεννηθεὶς εἰς Βερσαλλίας. Ἐγκαταλειφθεὶς εἰς μικρὰν ἡλικίαν ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ ἐπανῆλθεν εἰς Βερσαλλίας, ὅπου ἐτοποθετήθη ὡς ὑπηρετῆς. Ἀπεδιώχθη ἀπὸ πλείστας οἰκίας· ἀπαξ, ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ μικρᾶς κλοπῆς, ἥτις δὲν ἐβεβαιώθη ἐναντίον του, καὶ ἄλλοτε, δι' ὀκνηρίαν καὶ κακὴν διαγωγὴν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν μέθην, κατεδικάσθη εἰς ἕξ ἡμερῶν φυλάκισιν διὰ κτυπήματα καὶ πληγὰς, ἃς ἐπῆνεγκεν ἐν καταστάσει μέθης· μετὰ τὴν ποινὴν ταύτην ἐγκατέλειπε τὰς Βερσαλλίας καὶ μετέβη εἰς Παρισίους.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων ὁ κύριος Θουριὲ διαβιβάζει ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὴν ἐντολήν: «Νὰ ἐπιβλέπεται ὁ Φραγκίσκος· νὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτὸν ἐπιτήδειος κλητὴρ, ὅστις θὰ τὸν ἔκρινε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὸ μυστικόν του, ἂν εἶχε τοιοῦτο· νὰ ἐξετασθῶσι λεπτομερῶς αἱ ἔξεις του καὶ τὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας διαβημάτων του.»

Ἡ ἀκρόασις τῶν δανειστῶν τοῦ κατηγορουμένου ἐξήντησεν ἐπίσης μέρος τῆς ἡμέρας τῆς 13^{ης}.

Οἱ δανεισταὶ οὗτοι εἶνε σχεδὸν ἅπαντες προμηθευταὶ ἢ τοκογλύφοι. Τινὲς ἐξασκουσιν ἀμφοτέρω τὰ ἐπαγγέλματα.

Αἱ καταθέσεις των ὁμοιάζουσι, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ταύτας ἀντίτυπα τὰς μὲν τῶν δέ. Εἰς τὰς ἐπιπλήξεις, ἃς ἀπηύθυνεν αὐτοῖς ὁ ἀνακριτὴς ὅτι ὑποστηρίζουσι διὰ τρόπον τὸσον ἀνηθίκου τὰς ἀταξίας ἐνὸς νέου, οἱ ἀνωτέρω κύριοι ἀποκρίνονται ὅτι ζνεῖν τοῦτου δὲν θὰ ὑπῆρχον ὑποθέσεις.

Μία ἐκ τῶν καταθέσεων τούτων ἔχει σπουδαιότητα τινά, ἡ τοῦ Σαμουήλ Ριχάλ τοῦ τοκογλύφου, παρὰ τοῦ οἴου ὁ Λαυρέντιος ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν πρωίαν τῆς 10^{ης} ἐδανείσθη δύο χιλιάδας φράγκων. Ἰδοὺ τὸ σπουδαιότερον αὐτῆς μέρος.

— Πρὸ ἐνὸς μηνός, εἶπεν ὁ Σαμουήλ, ὁ λογαριασμός μας μετὰ τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ ἐκυμαίνετο μεταξύ τῶν ἐπτὰ καὶ ὀκτὼ χιλιάδων φράγκων. Ἐχώρισα τότε τὸ ποσὸν εἰς δύο γραμμάτια, λέγων αὐτῷ ὅτι τὸ πρῶτον ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ἀφύκτως εἰς τὴν λῆξίν του, δηλαδὴ εἰς τὰς ἐννέα. Πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν ἦλθε νὰ μὲ εὔρῃ καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μὲ πληρώσῃ μὴ λαβὼν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπερίμενε.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, τῷ ἀπῆντησα, τὸ γραμμάτιόν σου θὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἐπέμεινεν, ἀλλ' ἐγὼ ἔμεινα ἀμετάπειστος. Τότε μὲ ἀφῆκεν εἰπὼν μοι μετὰ ψυχρότητος: «Καλῶς, θέλετε πληρωθῇ.»

Ἐρ. — Ἐδώσατε πίστιν εἰς τὴν ὑπόσχεν ταύτην; ποῖαν ἐντύπωσιν σὰς ἐπροξένησεν;

Ἀπ. — Ἐσκέφθην ὅτι ἤθελε καταφύγει εἰς τὴν μητέρα του, καθὼς καὶ ἄλλοτε τὸ εἶχε πράξει, καὶ ἐπέτυχεν.

Ἐρ.—Ἐν τούτοις δὲν ἦτο πιθανόν ὅτι ἡ κυρία Δαλισιὲ ἤθελε συναινέσει νὰ πληρῶσῃ ἀκόμη τοιαύτης φύσεως χρέη.

Ἀπ.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Διὰ τὰς μητέρας τὰ πάντα εἶνε δυνατά. Τὰ τέκνα γνωρίζουσι τοῦτο καὶ οἱ δανεισταὶ ἐπίσης. Ὅπως δὴ ποτε ἐβασιζόμην ὀλίγον ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, ἀλλ' ἠπατήθην. Ἐπεμψα τὸ γραμματίον τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως πρὸς πληρωμὴν, ἀλλὰ μοὶ ἐπεστράφη ἀπλήρωτον. Τότε, τὴν πρωΐαν τῆς δεκάτης τοῦ μηνός, ἀπέστειλα αὐτὸ μετὰ δύο ἄλλων εἰς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, πρὸς διαμαρτύρησιν ἐννοεῖται. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου μίᾳ σπουδαία καὶ σχεδὸν ἀνέλπιστος πληρωμὴ. Αὐτὸ μὲ ἐφαίδρυνεν ὀλίγον καὶ ἐλυπήθην διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησα εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτόν νέον, ἐσκόπουν δὲ νὰ φανῶ πρὸς αὐτὸν ὀλιγώτερον αὐστηρός, ὅταν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸν εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐρ.—Ὅποιαν φυσιογνωμίαν εἶχεν;

Ἀπ.—Ἐφαίνετο στενοχωρημένος καὶ τεθλιμμένος. Ἐπίστευον ὅτι θὰ μοὶ ἔκαμνε παράπονον. Ἀπ' ἐναντίας. Ὁμολόγησεν ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ μὴ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχασίν του καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπαύριον ἢ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, τὸ βραδύτερον, θὰ ἐλάμβανον πέντε χιλιάδας φράγκων. «Ἄς εἶνε καὶ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας, τῷ εἶπον, περιμένω». Μὲ παρετήρησεν ἐκπεπληγμένος ὀλίγον καὶ μὲ νύχαιρήσας προσθέτων ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη δὲν τῷ ἦτο ἀναγκαία. Εἶχε καὶ ἄλλους δανειστὰς ὀλιγώτερον συμβιβαστικούς ἐμοῦ καὶ θὰ ἐτακτοποιεῖ τὰ πάντα συγχρόνως· προσέθηκεν ὅτι ὁ βίος αὐτὸς τὸν δυσχερῆσαι καὶ ὅτι ἐσκόπει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κύριον Σουσα θέσιν τινὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του... Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν.

Ἐρ.—Καὶ πῶς ἐθεωρήσατε τοὺς λόγους αὐτούς;

Ἀπ.—Ἡ ὁμολογία του μοὶ ἐφάνη εὐλικρινὴς καὶ βεβαίως ἦτο τοιαύτη.

Ἐρ.—Ἐξακολουθήσατε. Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ γραφείου σας, ἀλλ' ὅπως ἐπανεῖλθῃ μετ' ὀλίγον.

Ἀπ.—Πράγματι, μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἐπανῆλθεν. Εἶχε τὸ ὕψος τολμηρόν, καὶ μοὶ εἶπεν: «Ἀκουσε Σαμουήλ, πρὸ ὀλίγου ἐφάνης πολὺ καλὸς δι' ἐμέ· φανοῦ μέχρι τέλους τοιοῦτος. Ἀπὸ αὐρίου διορθόνομαι· τὸ ἀπεφασισα· ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀποχαιρέτισω τὴν νεανικὴν ζωὴν χωρὶς νὰ δοκιμάσω διὰ τελευταίαν φοράν τὴν τύχην. Πρέπει νὰ παίξω ἀπόψε· θέλεις νὰ μοὶ προκαταβάλῃς δύο χιλιάδας φράγκων.» Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο ν' ἀρνηθῶ· ἀλλὰ σὰς εἶπον πρὸ ὀλίγου, ἡμην εὐδιάθετος τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ μὲ μετεχειρίσθη μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐπὶ τέλους συγκάτενευσα.

Ἐρ.—Παραδοξόν, νὰ πεισθῇτε τόσον εὐκόλως!

Ἀπ.—Ὅχι τόσον. Δὲν ὑπερέβαινον τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα εἶχον ὀρίσει εἰς τὰ δάνειά μου. Ἄλλως τε, ἂν ἀμφιβάλλετε,

δύναμαι νὰ σας δείξω τὸ ἡμερολόγιόν μου καὶ τὸ γραμματίον τοῦ κυρίου Δαλισιέ.

Ἐρ.—Εἰς ὑπαστυνόμος θὰ μεταβῇ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν κατοικίαν σας. Ἦδη ἀκούσατε. Γνωρίζετε διατὶ κατηγορεῖται ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ. Ἀφοῦ ἐδολοφόνησε τὴν μητέρα του, ἀφῆρσεν ἐκ τῆς οἰκίας δέκα χιλιάδας φράγκων ὅπως πιστευθῇ ὅτι αἰτία τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ κλοπὴ. Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἔκαμνεν ἀπὸ τὸν κύριον δὲ Μερὰκ καὶ ὕμᾱς τὸ νέον δάνειον, ὅπερ ὁμολόγησε, δὲν ἦσαν παρὰ στρατηγήματα διὰ νὰ πεισθῇτε ὅτι δὲν εἶχε χρήματα. Εἰσθε εὐφυῆς καὶ τὸ ἐπαγγέλμα τὸ ὁποῖον μετέρχεσθε σὰς ἐσυνήθισε νὰ ἀνακαλύπτετε εἰς τινὰς φυσιογνωμίας τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος· λοιπὸν ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ δὲν σὰς ἐφάνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην παράδοξος;

Ἀπ.—Ὅχι, κύριε. Κατ' ἐμέ, ἦτο εὐλικρινὴς καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἶνε ἀθῶος.

—Μὴ σπεύδετε, σὰς παρακαλῶ, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾱς νὰ ἐξελέγξῃτε τὴν δικαιοσύνην.

Ἀπ.—Μὲ ἐρωτᾶτε τὴν γνώμην μου καὶ σὰς τὴν λέγω.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Συνοδεύων τὸν προῖσταμενον αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη πανταχόθεν τὴν ἀλλόκοτον ταύτην κατοικίαν, ἥτις βεβαίως δὲν ἀνηγέρθη ὅπως κατοικίσωσιν αὐτὴν τίμιοι ἄνθρωποι.

Συνίστατο κυρίως ἐξ ἀποθηκῶν καὶ ὑπογείων· κρεμασταὶ κλίμακες ἀνεπλήρουν τὰς τακτικάς, καὶ ἀντὶ παραθύρων εἶχον μόνον ἓνα φεγγίτην ἐπὶ τῆς στέγης.

Οὐδὲνα εὖρον οὔτε ἐν τῇ κρύπτῃ, οὔτε ἐν τῇ ἰσογαίῳ, οὔτε ἐν τῇ οἰναποθήκῃ, συνῆθει τοῦ Γιάκο κατοικίᾳ.

Τὸ ἕτερον ὑπόγειον, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ εἶχον καταθέσει τὴν προτεραιάν τὰ θύματα τοῦ Τολβιάκ, ἦτο πεπληρωμένον, μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁπῆς, ὕδατος ἀκαθάρτου.

Αἱ σανίδες τοῦ κάτω φράκτου ἦσαν ἠνεφγμέναι, καὶ ὁ αὐλαξ ἄνευ ὕδατος, τὸ ὑπόγειον ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κενωθῇ.

—Αὐτὸ εἶνε, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, δεικνύων τῷ προισταμένῳ αὐτοῦ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην δεξαμενὴν. Βλέπω τί συνέβη, ὅταν νὰ ἡμουν ἐκεῖ παρῶν. Ὁ Τολβιάκ ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ στὸ Παρίσι διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν Ναβάθ τῆς Βαχώρας καὶ ὅταν ἔφρουγε ἄφησε διαταγὴν εἰς τοὺς μυλωνάδες νὰ ψαρέψουν τὰ κορμιά διὰ νὰ

τὰ ρίζουν ἀπόψε στὰ σίδερα τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ ἀπόδειξις ποῦ ἐσκάλισαν τὸν πάτον τῆς τρύπας, εἶνε αὐτὸς ὁ σιδερένιος γάντζος ποῦ κρέμεται στὴν ἄκρῃ τοῦ σχοινοῦ. Ὅταν ἐγύρισε, ἔμαθε πῶς οἱ σύντροφοὶ του δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἔβρουν τὰ κορμιά, καὶ κατὰλαβε πῶς τὴν γλυτώσαμε καὶ ὑποπτεύθηκε ὅτι θὰ πᾶμε νὰ δώσωμε μήνυσιν. Τότε τῷ στριψε, οἱ Σωφὰλ καὶ ὁ Γιάκος ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσουν ποτὲ τὸ ποδάρι τοὺς εἰς αὐτὴν τὴν μπαράγκα, ποῦ δὲν ἐπέτυχε τὸ κόλπον τοὺς.

—Σκέπτομαι, ὅπως σύ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς περιμείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἐὰν δὲν ἔφυγαν ἀκόμη ἀπὸ τὸν τόπον, θὰ εἶνε εἰς τὸν πύργον.

Καὶ ἀποφασίσας ἄνευ δισταγμοῦ ἐξῆλθε τοῦ μύλου, ἔθεσε φρουρὰν ἐν τῷ ἰσογαίῳ διὰ τὴν λίαν ἀπίθανον περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ μυλωθροὶ θὰ ἐπληρόχοντο, καὶ διευθύνθη μετὰ τοῦ Πιεδούσης πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Γεωργίου Ἀτκενς.

Οἱ κλητῆρες, οὓς εἶχε θέσει φρουροὺς περὶ τῆς κατερειπωμένης ἐκείνης ἐξοχικῆς οἰκίας, ἐπληροφόρησαν αὐτὸν ὅτι οὐδένα εἶδον νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ.

Τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα, καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἀνήγγελεν ὅτι ἡ οἰκία ἦτο κατωκνημένη.

Ὁ κύριος Λεκὸκ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, πεπεισμένος ὅτι οἱ οἰκήτορες τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει, πρὸς μεγάλην δ' αὐτοῦ ἐκπληξιν εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἰσογαίου τὸν πυρρότριχα ὑπηρέτην, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, καὶ ροχαζόντα ὡς ταῦρον, πλησίον λέβητος, ἐντὸς τοῦ οὐοῦ ἄχνιζε, πρὸ μεγάλης πυρᾶς, οἰνοπνευματώδους μίγματος.

Ἐν τῷ πρώτῳ ὁρόφῳ, ὁ Γεώργιος Ἀτκενς ἔκειτο, τεθνηὼς ἐκ τῆς μέθης, ἐν μέσῳ ἀπείρων κενῶν φιαλῶν.

Ἀναμφιβόλως, ὅτε αὐθέντης καὶ ὑπηρέτης δὲν ἦσαν πλέον εἰς κατὰστασιν νὰ φύγωσιν, ἤρκει δὲ ν' ἀφήσωσιν ἓνα ἄνθρωπον πρὸς ἐπισκόπησιν πρὸ τοῦ βορβόρου ἐνθα ἐκυλίωντο οἱ δύο οὗτοι σύαγροι.

Ἀφοῦ ἔλαβε καὶ ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὰς προφυλάξεις του, ὁ κύριος Λεκὸκ συνήθρισε τοὺς ἐναπομείναντας ἐκ τῆς ἐνωμοτίας του, καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν πύργον, ὅστις ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς κλιτύος.

Μακρόθεν, ἡ κατοικία αὕτη, μὲ τοὺς δύο αὐτῆς κωνοειδεῖς πύργους, εἶχε καλὸν ἐξωτερικόν. Ἐκ τοῦ πλησίον ὅμως ἦτο οἰκοδομῇ ἐτοιμόρροπος, περιβαλλομένη ὑπὸ ὕψηλων τοίχων καὶ σπανίων δένδρων.

Παρὰ τὸ φεουδικὸν ἐξωτερικὸν αὐτῶν, οἱ δύο πύργοι εἶχον καταστῆ περισσότερες.

Τὸ δάσος ἤρχιζεν ἐκατὸν βήματα μακρὰν τοῦ τοίχου, καὶ αἱ πλησιέστεραι κατοικίαι ἦσαν χίλια μέτρα μακρὰν τοῦ κατ' ἐπιφάνειαν ἐκείνου πύργου.

—Ἐὰν ὁ Τολβιάκ κατοικοῦσε εἰς τὸ μέρος αὐτό, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Λεκὸκ, ἐδῶ ἀναμφιβόλως θὰ κρύπτεται.

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κρούσῃ ἐπὶ τῆς